

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - e-mail: mail@laserdisken.dk

Aalborg 13.02.2001

Procesbevillingsnævnet
Frederiksholms Kanal 6
1220 København K

Ang. sag nr. B-0666-00, Laserdisken mod Foreningen af danske Videogramdistributører:

Jeg har modtaget Landsrettens kendelse i samme spørgsmål. Der er således ikke længere alene tale om kære af en beslutning, men også om kære af en kendelse. Anmodningen om tilladelse til kære fastholdes med samme begrundelser.

Vedrørende spørgsmålet om forelæggelse for EF-domstolen, har jeg følgende bemærkninger, der måske opklarer Landsrettens misforståelser.

1) *Konkurrencereglerne.*

Byretten fandt jfr. kendelse af 2/1-95 et konkurrenceretligt problem i forbuddet mod udlejning af LaserDiscs, og landsretten stadfæstede denne afgørelse den 14/3-96. Domstolen blev bedt om at besvare et spørgsmål bl. a. på baggrund af art. 85 og 86.

På grund af formelle mangler i form af en manglende beskrivelse af det konkurrenceretlige problem/den konkurrencemæssige situation var Domstolen ikke i stand til at besvare spørgsmålet, og sagen blev sendt tilbage uden en vurdering af art. 85 og 86. Byretten - der i mellemtiden havde skiftet dommer - troede fejlagtigt, at Domstolen havde besvaret spørgsmålet og lagde vægt på, at der ikke efterfølgende var dokumenteret NYE problemer. Byretten benyttede sig derefter af sin ret til ikke at forelægge sagen for Domstolen.

Landsretten sammenblander i sin kendelse to meget forskellige situationer:

- 1) *Skal vi søge en løsning på det konkurrenceretlige problem, som både byret og landsret anerkendte i 1995 og 1996?*
- 2) *Er der opstået nye og for byretten ukendte konkurrenceretlige problemer, som skal forelægges Domstolen?*

Landsretten har behandlet min begæring om en fornyet og formelt korrekt forelæggelse af det anerkendte uløste problem, som om jeg har begæret en forelæggelse af nye problemer.

Landsretten har ret i, at der ikke er dokumenteret nye faktiske omstændigheder om nye problemer, og på det grundlag har Landsretten ret i, at der ikke er grundlag for at stille nye konkurrenceretlige spørgsmål. Men det er IKKE det, jeg har bedt om!

Landsretten ser helt bort fra, at det anerkendte konkurrenceretlige problem stadig ikke er løst. Sagen blev sendt retur UDEN en besvarelse. Generaladvokaten udtrykte enighed i, at det er "*relativt klart, at såfremt sagsøgerne udøver deres eneret til udlejning negativt, alene med henblik på at forhindre, at der i Danmark opbygges et marked for udlejning af videodisks - med den følge, at interesserede danske forbrugere bliver tvunget til at købe produkter til en højere pris, selv om de ville foretrække at leje disse - kan en sådan adfærd fordreje konkurrencen på markedet.*"

Hvorfor afskære Domstolen fra at få kendskab til, at det rent faktisk forholder sig sådan, og hvorfor ikke få Domstolens afgørelse på det problem?

LASERDISKEN

Landsretten ser bort fra, at vi aldrig fik Domstolens afgørelse på dette relativt klare problem, fordi de faktiske omstændigheder aldrig blev præsenteret for Domstolen.

Jeg har i mit indledende (og eneste) processkrift bedt om Domstolens afgørelse på et forlængst anerkendt problem. Jeg gør ikke nye problemstillinger eller nye forhold gældende.

Jeg savner en begrundelse fra Landsretten. Hvorfor skulle der ikke mere være et konkurrenceretligt problem, når det tidligere anerkendte problem aldrig blev løst? Mener Landsretten ikke, at Domstolen må få oplyst sagens faktiske omstændigheder, så den kan træffe en kvalificeret afgørelse? Er Landsretten uenig med generaladvokaten?

Har Landsretten skiftet mening siden 1996 - eller forstår den ikke problemet?

Idet de EU-retlige problemer ikke har været drøftet under den skriftlige forberedelse på anden måde end via min ikke-udtømmende "skitsering" af problemstillingen i mit indledende processkrift, anmoder jeg (også med henvisning til menneskerettighedskonventionens artikel 6) om procesbevillingsnævnets tilladelse til at kære Landsrettens beslutning om

- 1) at afslutte forberedelsen
- 2) at afvise en formalitetsprocedure om de EU-retlige spørgsmål
- 3) at undlade at opfylde forelæggelsespligten jfr. EF-traktatens art. 234.

2) *Ophavsret og konsumtion.*

Landsretten har i kendelsen ikke nævnt det særlige EU-retlige problem, der opstod som følge af Byrettens fortolkning af ophavsretslovens § 25. Såfremt filmværker ikke omfattedes af § 25, var både salg og udlejning af filmværker (uden samtykke) forbudt af ophavsretsloven frem til 1989. Retten har ikke taget stilling til min påstand om, at en sådan lovgivning er i strid med EF-traktaten jfr. adskillige afgørelser, ikke mindst den første Warner-sag (Warner m.fl. mod Erik Viuf Christiansen), hvor en forelagt særlov om udlejning blev tillagt en afgørende forskel.

Retten har på ingen måde tilkendegivet eller begrundet, hvorfor den ikke mener, at den del af sagen skal forelægges Domstolen, jfr. EF-traktatens art. 234.

Da det spørgsmål heller ikke udtømmende har været drøftet under forberedelsen - og altså ikke engang er nævnt i rettens kendelse - skal jeg også på grundlag af den problemstilling anmode om tilladelse til kære til Højesteret af Landsrettens kendelse og beslutning - både for så vidt angår afslutningen af forberedelsen og afvisningen af at forelægge sagen for Domstolen.

Jeg vedlægger kopi af Landsrettens kendelse af 9. februar 2001.

Kopi af denne skrivelse uden bilag er tilsendt indstævnte.

Med Venlig Hilsen

Hans Kristian Pedersen